

CAROLINA SETTERWALL

Tot anirà bé

Traducció d'Ivette Miravitllas

Empúries

Carolina Setterwall

Tot anirà bé

Traducció d'Ivette Miravitllas

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: octubre del 2024

Títol original: *Allt blir bra*

© Carolina Setterwall, 2022

Publicat per acord amb Ahlander Agency

© de la traducció: Ivette Miravitllas Pous, 2024

© Editorial Planeta, s. a. / Seix Barral

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Editorial Empúries

Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. I I. 447-2024

ISBN: 978-84-19729-52-1

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

MARY

S'esforça per contenir l'eufòria quan la família la deixa per anar a la muntanya el primer matí de les vacances d'hivern. Un sospir d'alleujament quan es tanca la porta del carrer, això és tot. Des de la finestra de la cuina dibuixa el seu somriure més maternal, càlid, al mateix temps que fa un gest de comiat als nens, que ja estan asseguts al seient del darrere. El cotxe comença a avançar i ella no para de moure el braç i somriure. Diu adeu amb la mà fins que la porta blanca del darrere del Volvo desapareix a la cruïlla entre els carrers Tallvägen i Eriksbergsvägen. Aleshores deixa que els braços li caiguin als costats, que els músculs del rostre se li relaxin, i nota com un altre tipus de somriure agafa el relleu.

Es prepara una altra cafetera. Recull les engrunes i les estovalles individuals, els bols i els gots. Esbandeix les restes pastoses de xocolata en pols O'boy del fons de les tasses abans de col·locar-les al rentaplats. Quan les restes de l'esmorzar dels nens han desaparegut se'n prepara un per a ella. Escalfa els croissants congelats al forn, posa la melmelada i la mantega sobre la taula, el formatge i el pernil. Quan s'hi asseu s'enorgulleix de si mateixa: va ser bona

idea que els diguessin als nens de bon principi que aquest any ella no aniria amb ells.

Ja a finals de les vacances de Nadal els ho va deixar anar per primera vegada, aleshores de passada.

—Podria ser —els va dir— que la mare no passi les vacances d'hivern amb vosaltres a la muntanya. No és segur encara, però és possible.

La reacció dels nens, sobretot de la Fredrika, no es va fer esperar. La filla es va posar a plorar i després va argumentar amb la seva lògica habitual: «Però si sempre ho hem fet així, sempre hi hem anat tots junts, tota la família, no serà el mateix si no vens tu, no pots venir, sisplau?».

El John es va estovar de seguida. És clar que sí, com sempre que la Fredrika s'amoïnava o estava trista. Se li veia l'expressió suplicant, l'arruga de preocupació entre les celles, la manera com mirava la Mary amb aquella pregunta acusadora als ulls. «No veus que l'has feta grossa?». Tot el seu cos comunicava que haurien de tornar a parlar del tema.

Al vespre, tan bon punt els nens es van haver adormit, van discutir. Ben bé no és que discutissin, perquè el John i ella no eren de les parelles que es barallaven, però van raonar en un sentit i un altre. I van debatre. I es podria dir que no acabaven d'estar d'acord, no. El John va insistir que la Mary anés a la muntanya amb ells com sempre, si més no per fer que la Fredrika tornés a estar contenta. La Mary va mantenir que no era una bona proposta, en part perquè esperava amb impaciència estalviar-se aquell viatge a la muntanya, però també perquè havia arribat el moment que la seva filla, una vegada per totes, aprengué quina cara fa la realitat, de fet. No sempre pot participar tothom

en tot. Deixar que ella sovint marqués l'agenda li feia més mal que bé, volia dir la Mary. Amb això l'intercanvi es va acabar i el John es va donar per vençut. No li va caler ni treure a la conversa que acostumava a ser ell i no la Mary qui més gaudia de les setmanes a la petita cabana de la muntanya.

Els primers dies de les vacances d'hivern la Mary fa el que ha planejat, o sigui res d'especial. Gaudeix de la calma que regna quan ha netejat la casa de dalt a baix. No hi ha cap trasto dels nens escampat per terra, no hi ha res amb què entrebancar-se i fer-se mal als dits dels peus, pot fer equilibris amb la safata de formatges i vi entre la cuina i la sala d'estar sense haver d'abaixar la mirada i caminar amb compte. No hi ha el mormoleig de les notícies del John que la destorbi quan llegeix els llibres ni els crits dels nens que adverteixin de l'esclat d'una baralla, ningú mou la maneta de la porta quan està asseguda al vàter o es banya. Pot acabar de teixir el jersei islandès que va començar durant les vacances de Nadal, pot sortir a fer un passeig espontani al videoclub del centre de Helenelund i pot llogar la pel·lícula que vulgui: una de noies, una d'aquestes que el John hauria desaprovat i que els nens no haurien pogut veure, i això fa. Puja el reproductor de vídeo de la sala de cine del soterrani a la sala d'estar i es mira la seva pel·lícula, tot i que és plena nit. Beu vi al sofà malgrat que sigui un dia feiner. Fuma a l'habitació que li ve de gust. A totes menys a la dels nens.

Quan el telèfon sona als vespres sempre és la Fredrika qui truca, sempre la Fredrika qui vol parlar la primera i més estona. A la Fredrika, que normalment és una gran defensora de la justícia, no li sembla gaire important que

el Victor pugui acostar-se al telèfon just aquesta setmana. És com si pensés que les converses telefòniques són una cosa privada entre ella i la Mary, i que la resta de membres de la família se n'han de mantenir a distància.

Malgrat això, però, no té res a dir. Un cop la Mary li ha assegurat que es troba bé i li ha demanat el que han fet durant el dia, la Fredrika no diu res, com si esperés que la seva mare li hagués de dir alguna cosa més. Però què és el que s'espera que digui? Que enyora la seva filla? Ja l'hi ha dit, unes quantes vegades a més a més, però la Fredrika es queda enganxada a l'auricular i al final a la Mary la fa posar tan nerviosa el silenci forçat que demana a la seva filla que vagi a buscar el seu germà petit. Només es pot tornar a relaxar quan el Victor agafa l'auricular.

El Victor. És tan fàcil de gestionar, tan... senzill, d'alguna manera. Quan era petit era gras i semblava un iaïet amb plecs bufons per tot arreu, però amb els anys s'havia allargat i estirat i ara era més aviat prim. I molt, molt ben plantat. Tenia la pell suau i de color oliva i al voltant dels ulls verds, que per altra banda semblava que havia heretat directament de la Mary, hi havia una filera espessa de pestanyes fosques. Era inevitable notar com altres pares i mares de vegades es tombaven per mirar-los quan passejaven per la ciutat. El més possible, sospitava la Mary, és que veiessin el mateix que ella veia. El Victor era un noi d'un atractiu excepcional, objectivament era així. Sempre estava un xic enrogallat, però a través de la línia telefònica entre Funäsdalen i Sollentuna es reforçava encara més. Aquella setmana la Mary li havia demanat unes quantes vegades si s'havia refredat a les pistes d'esquí, i cada vegada el Victor sonava igual de sorprès quan contestava que

no. Un dels vespres li va preguntar sense embuts si l'enyorava. Aquesta pregunta també va semblar sorprendre'l.

—És clar —va contestar sense que la veu li sonés trista—. És clar que t'enyoro.

La seva resposta va ser una simple constatació, no una acusació, i poc després d'haver confirmat que l'enyorava li va passar l'auricular a la seva germana per anar a jugar amb els seus cosins un altre cop. Aleshores va tornar la Fredrika. Amb els llargs silencis i el to d'acusació.

Sempre que la Mary intenta recordar quan es va tornar així la seva filla, conclou que la Fredrika devia sortir d'aquella manera. Ja era nerviosa de ben petita. Quan les infermeres duïen els nadons a la sala de les mares que acabaven de parir perquè era l'hora de mamar, la Fredrika era l'única que sempre plorava. Cada vegada que l'hi duïen bramava, i cada vegada a la Mary li feien mal les orelles. Set dies es van quedar a la planta de parts i set dies va plorar la Fredrika.

Quan van tornar a casa de l'hospital, el John va rellevar la Mary. Va ser com si de bon principi ell ja tingués més traça amb la seva filla que ella. Va fer que la Fredrika acceptés el biberó amb la llet de substitució, li cantava als vespres, la gronxava a l'espatlla i feia passejades d'una hora d'una habitació a l'altra del xalet per bressar-la fins que s'adormís. Poc després també va agafar el relleu del gruix de la responsabilitat a les nits. L'habitació dels nens, que la Mary havia dedicat mesos a decorar durant l'embaràs, es va quedar sense ocupar uns quants mesos. Van treure'n el bressol i el van col·locar al costat del John al llit doble i allà es va quedar.

Just el dia que la Fredrika feia sis mesos el John va agafar la baixa de paternitat total. Aleshores gairebé el van acomiadar, perquè el seu cap considerava que no era adequat que un pare es quedés a casa amb el seu fill com ell pensava fer. Però per a gran alleujament de la Mary, el John es va fer fort i quan al final va amenaçar de dimitir amb efecte immediat el conflicte es va resoldre. El John va substituir la Mary, ella va tornar a la feina d'hostessa de vol i en general la situació va millorar. Dos anys després va arribar el Victor i amb ell les coses no van ser mai tan difícils. Va ser com si s'hagués presentat en un format més fàcil. Menys complicat, menys exigent, d'alguna manera, més fàcil d'estimar.

El quart dia de les vacances d'hivern la Mary sopa amb els companys de feina de l'oficina d'Arlanda. Feia un mes que ho havien planejat, però fins que no arriba l'hora d'anar cap al restaurant no se sap si el Hans els acompanyarà o no. Un dels seus fills està malalt amb la grip i la seva dona vol tenir-lo a la vora. La Mary s'estimaria més que ell anés al restaurant. El Hans és el seu col·lega favorit, li va caure bé des del primer dia que va ocupar la plaça al departament d'economia. A més de fer bé la seva feina, contribueix a l'ambient bromista durant les pauses de cafè i les reunions. I encara, té les mans boniques, una veu sensual i greu i una cabellera arrissada i esbullada com si s'acabés de llevar. Sempre que beuen vi s'ho passen bé i unes quantes vegades al llarg dels anys s'havia donat la circumstància que havia rigut tant amb el Hans que li havia fet mal els abdominals. A la conferència de l'estiu passat, al sopar de clausura, fins i tot li havia posat la mà a

la cama per sota la taula, i a ella li va vibrar tot el cos. Li va prémer la cama amb la seva per deixar-li clar que apreciava aquell gest, i així es van quedar asseguts més d'una hora. La calidesa de la seva mà se li havia estès per tot el cos i quan al final es van aixecar estava molt marejada. Era com si l'empremta del palmell estigués bullint, com si li hagués deixat marques de cremades a la pell, com si li continués palpitant fins i tot al taxi de tornada a casa.

Aquell vespre va despertar el John i el va obligar a fer l'amor amb ella. No els havia calgut ni el joc previ. El John es va sorprendre tant que no va sospitar res, es va despertar i es va deixar seduir. Va ser el millor sexe que havien tingut en uns quants anys i l'hi podia agrair al Hans. No ho va fer, però, és clar. El dilluns després de la conferència tot va tornar a la normalitat a la feina, i el tema de més nits tòrrides amb el John no es va ni plantejar.

Després d'algunes trucades a la seva dona, el Hans els comunica que pot anar amb ells al restaurant, si més no un parell d'hores. La notícia alegra la Mary més del que és adequat, però no ho mostra a ningú més que al seu reflex al mirall del bany quan es retoca el maquillatge abans de marxar.

A l'autobús que va d'Arlanda a l'estació central d'Estocolm l'ambient entre els companys és animat. Trien un restaurant italià a la vora del metro, pel Hans, i s'afanyen a demanar el vi perquè tots puguin beure tant com vulguin abans que arribi l'hora de tornar a casa. La Mary gaudeix de la sensació de sentir-se guapa i lliure. Fa acudits que els companys riuen, a mesura que s'omplen els gots tots plegats són més sorollosos, i veu a l'altra banda de la taula que al Hans li brillen els ulls d'estimació quan la mira. O si

més no, així ho interpreta. Està assegut un xic massa lluny per poder-se mostrar l'afecte físicament.

És una llàstima que hagi de marxar aviat, que un dels seus fills s'hagi posat malalt just aquest vespre, ara que té tota la casa per a ella sola. I no perquè vulgui ser infidel al John si en té l'oportunitat, però en fi. Segur que hauria acceptat una darrera copa al xalet del carrer Tallvågen si ella l'hi hagués ofert. I potser, si se l'haguessin pres i el Hans l'hagués intentat besar, ella hauria deixat que passés. Un petonet a la boca, només. Per treure-s'ho del damunt. Això compta com a infidelitat si gairebé has decidit que et vols separar? Si de totes maneres mai no fas l'amor amb el teu marit? No n'està segura. No passarà ara, però, perquè a les nou en punt el Hans s'aixeca i s'excusa. Ha de marxar a casa, de debò. Menys d'una mitja hora més tard, la Mary també ha pujat al tren de rodalies.

Quan arriba a Tallvågen la casa sembla més buida del que és habitual. Camina sense rumb entre les habitacions, encén i apaga els llums del sostre, no pot decidir si s'asseu o què fa. Les seves passes ressonen, com si caminés pesadament per les habitacions malgrat que s'ha posat mitjons de llana ben gruixuts sobre les mitges de niló. De puntes, arrossega els peus per entrar a les dues habitacions dels nens. A la del Victor ensuma el coixí abans de colpejar-lo perquè recuperi la forma i tornar-lo a col·locar, pulcre, al seu lloc. A la de la Fredrika estira una arruga del cobrellit, després classifica els llapis i bolígrafs de l'escriptori. Quan ha acabat torna a la cuina.

Al taulell, al costat de la cuina, el contestador automàtic parpelleja. La llum vermella revela que li ha trucat la

família, fins i tot han tingut temps de deixar tres missatges durant l'estona que ella sopava amb els companys de la feina. Això tot i que abans de marxar de la feina li ha dit al John que aquest vespre sortiria. Sospira mirant el contestador, vol ploriquejar-li, però ho deixa estar, vol aixecar-li el dit, però també ho deixa estar i es tomba per veure què troba a la nevera. Ha d'aprofitar per gaudir. Només queden dos vespres després d'aquest i el contestador automàtic no podrà espatllar-ho tot. Es fuma un cigarret sota l'extractor sense prémer el botó que parpelleja. Aquest vespre no vol pensar en el John i els nens.

I en canvi pensa en el Hans. Mentre fuma fa veure que el que ha trucat és ell, que és el Hans qui ha deixat els tres missatges, el Hans qui ara mateix és en una cabina de la plaça del centre i li diu que l'enyora, que no pot deixar de pensar en ella, que no pot de cap manera, que està com embruixat. A la seva imaginació és el Hans qui proposa anar a casa d'ella, ara mateix vol anar-hi, no pot esperar més, així de fàcil. A la mateixa fantasia és ella qui assenteix, ella qui li obre la porta quan ell arriba corrent per la grava de l'entrada. Ella qui deixa que ell li arrenqui la roba ja al rebedor.

Després es queden ajaguts en silenci, no els cal dir-se res més. Tots dos saben que complicades són les coses, amb famílies i segones residències i sogres; no els cal parlar d'això just aquest vespre. N'hi ha prou amb estar ajaguts com estan, mig nus al terra del rebedor, l'un descansa als braços de l'altre. Ella ja n'hauria tingut prou amb això, més que suficient.

La seva fantasia s'acaba al mateix temps que el cigarret. L'apaga al cendrer, hi posa una mica d'aigua al fons, llen-

ça la burilla a les escombraries de sota l'aigüera. Buida el vi a la pica perquè aquest vespre no vol beure més i agafa un got d'aigua. I després un altre. S'obliga a beure'n un per cada copa de vi que ha pres al restaurant. Després del tercer li tiba el folre de la faldilla i es mira la panxa, li sembla que se li ha fet grossa i lletja, que recorda la d'una dona vella. Tensa els abdominals i el bony s'esvaneix. Els relaxa i li torna. Així fa durant una estona abans de capitular i abaixar-se la cremallera del costat de la faldilla. Després capitula una segona vegada i prem el botó del contestador.

Que els tres missatges venien de la muntanya era cosa sabuda ja abans de reproduir-los. En el primer el John fa un informe resumit del dia a les pistes d'esquí i en els dos següents la Fredrika i el Victor diuen bona nit. «Ens veiem diumenge», acaba el John. «T'estimo, mare», acaba la Fredrika. «Adeu», acaba el Victor.

Quan s'ha reproduït el darrer missatge se sent un últim xiulet, més llarg, del contestador. I després es fa el silenci, el llum vermell deixa de parpellejar, la sola cosa que se sent a la cuina és un tic-tac lleu que prové del rellotge de paret de sobre la calaixera. Marca les dotze i divuit minuts. Ja és divendres.

El sopar de divendres amb els veïns no és el mateix sense el John i els nens, però el prepara de totes maneres. No té res millor a fer i a més hauria quedat estrany que ho cancel·lés només perquè no són tots a casa. Els divendres acostumen a sopar amb els veïns. I de totes maneres ella és a casa. Tant l'Anki com el Sören ho saben, és possible que l'hagin vist moure's per les habitacions del xalet durant

tota la setmana. Així que fan el de sempre. Poc després de les sis arriben i no hi ha res d'inusual en això, a banda del fet que es fa un xic estrany, sí.

Per exemple, es fa estrany només parar la taula rodona del menjador i no la de la cuina, on normalment seuen els nens. Per sopar la Mary ha preparat guisat de pollastre i arròs. Li serveix cervesa al Sören, Fanta a la Moa i vi blanc a l'Anki i a ella mateixa. La Moa sembla avorrida d'haver de seguir la conversa dels adults a la taula, i la Mary l'entén perquè la conversa no acaba de ser bona. L'ambient és encarcerat i una mica fred quan li demana a la Moa què ha fet durant les vacances i també quan intenta parlar amb el Sören sobre coses de les quals normalment només parla amb el John. Com el futbol, per exemple. La Mary no sap res de futbol. Ni tampoc li sembla que la política sigui gaire interessant. Malgrat això ho intenta, s'esforça per convidar-los a tots a participar a la conversa, navega trontollant entre els temes del Sören i els de l'Anki. Quan la Moa pregunta si pot aixecar-se de la taula i posar una pel·lícula al soterrani, la Mary gairebé fa un salt per acompanyar-la. Quan torna, l'Anki ha desparat taula i el Sören fuma dret a la terrassa. Aquest divendres acaba abans d'hora, no són ni les nou quan la família veïna agafa la drecera a través dels matolls de la cantonada per anar cap a casa seva.

La Mary passa el dissabte al centre. Allà l'activitat és tan intensa com sempre. A la gentada del carrer Drottninggatan no es nota que centenars, potser milers de famílies han abandonat la gran ciutat per aglomerar-se en cabanes de muntanya just aquesta setmana. Als magatzems NK es pas-

seja sense rumb entre els pisos. Ensuma una filera de perfums, en prova alguns als canells, diu a les venedores que s'ho ha de pensar i continua. Al taulell del maquillatge prova una crema bronzejadora al dors d'una mà i una ombra d'ulls verda amb brillantor platejada a l'altra. Recorre ràpid el departament infantil, avui no hi té res a fer, allà, i acaba al d'esports i lleure. Allà es demana si no necessita comprar-se un nou parell de vambes per córrer. «Començar a fer jòguing potser m'aniria bé», es diu. Potser faria meravelles amb aquella panxa protuberant. Amb tot, no se li acosta cap dependent i millor així perquè en realitat no vol començar a fer jòguing, de cap manera.

A la planta de moda de dona s'enamora d'un vestit de seda que ni té diners per comprar-se ni ocasió per dur-lo. Ja no encaixa a la seva vida. Sembla que el vestit pertanyi a un temps passat, un temps més festiu, un temps en què hauria pogut acompanyar-la a ballar diverses vegades a la setmana. Potser és per aquest motiu pel qual al final l'acaba comprant de totes maneres. Després d'haver-se'l empravat dues vegades, una de broma i una vegada més seriosa, paga amb la targeta de crèdit. Quan ho fa ja sap que haurà de trucar a la seva mare per demanar-li diners també aquest mes. Pel mateix preu podria haver comprat tres parells de vambes, però les coses no han anat així. Al tren de rodalies fica la mà a la bossa de paper i acarona el paper de seda. És suau, llis, pla, encara no s'ha arrugat. Es demana què diria el Hans si la veiés amb aquell vestit posat.

Quan la família torna diumenge al vespre és com si no haguessin estat fora ni un segon. Com si no s'hagués mogut del lloc, mou la mà des de la finestra de la cuina una

altra vegada, els acull al rebedor quan entren a patolls amb les maletes i les flaires i els sorolls. La Fredrika explica que l'últim tram s'ha marejat. El Victor rondina que és injust que la seva germana hagi pogut seure al seient del davant i ell no. El John entra totes les maletes i es queixa que li fa mal l'esquena. Sempre té mal d'esquena quan condueix trajectes llargs, això és perquè és tan alt. La Mary li dona uns copets a l'esquena i li diu «Pobret». Ella abraça els nens i els diu que els ha enyorat. Després baixa les maletes escales avall, d'una en una, travessa el llarg passadís del soterrani, fins al quarto de la rentadora. Es pren amb calma la classificació de la roba bruta. La blanca en una pila, la de color en una altra, les granotes d'esquí en una tercera. Del pis de dalt li arriben corredisses entre les habitacions, estiren la cadena del vàter, a algú li cau alguna cosa dura al terra del rebedor. Un dels nens deixa anar un crit. La veu cansada del John els demana que parin de barallar-se. La Mary aboca el detergent al vas rodó i intenta sentir alegria perquè són a casa de nou, perquè tot és com sempre, perquè per fi tots són al mateix lloc.

Després de sopar, i del bany dels nens, i després d'haver posat la primera rentadora a l'armari assecadora i quan els nens s'han adormit, fan l'amor. És el John qui pren la iniciativa, però ella no protesta, deixa que l'agafi, el deixa entrar sense escapolir-se. Ell empeny amb compte, s'atura i tira enrere cada cop que arriba al fons, i al final s'escorre en un únic sospir llarg. Quan rodola i li surt del damunt diu que quin gust tornar a ser a casa. Ella no contesta i ell no li pregunta per què.